

COMMUNIO

Moře

Když mám možnost, strávím v létě pár dnů u moře. Dovolenou u nás vybírá Věrka a mne na ni zve. Říká, že mi tím chce poděkovat za uplynulý rok. Letní dovolenou tak dostávám jako milý dárek, který doopravdy potěší. Jsem vděčný, že moje žena je šetrná a po celý rok na dovolenou šetří, a nad to, že má zálibu v moři a netahá mne jinam.

O mořských vodách čteme hned v druhém verši Bible (Gn 1, 2), ale hagiograf se vyhýbá slovu moře, neboť pro staré Izraelce je moře místem, ve kterém sídlí nepřátelské a život ohrožující síly. „V onen den Hospodin ztrestá svým tvrdým, velkým a pevným mečem livjátana, hada útočného, livjátana, hada svinutého; zabije draka v moři,“ čteme u Izajáše (Iz 27, 1) A na konci Bible se dočteme, že moře má být v budoucnosti zcela zničeno: „A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.“ (Zj 21, 1)

Písmo nám říká, že moře je Bohem stvořeno, takže nemůže být zlé; je však velmi silné a pro život člověka může být ohrožením. Připusťme, že Izraelci neznali dovolenou u moře, a možná proto se do Apokalypsy dostala ta divná vize, že moře bude zničeno. Bůh si to jednou vyřeší. Dnes však každopádně moře chce mít každý stát a o přístup k moři se vedl ne jeden spor či válka. Moře je bezpochyby Boží dar, je možnost, je příležitost k dopravě i lovu. A kromě toho všeho moře i léčí, jak vědí astmatici či lidé s psoriázou či jinými problémy. Prostě se mi zdá, že moře je velké požehnání.

Kromě symbolu letní pohody, nebo naopak nevyzpytatelné hrozivé síly, stojí slovo moře v našem jazyce často na ne zcela obvyklém místě. Podstatné jméno moře tu a tam přebírá funkci neurčité číslovky. A tak slyšíme, že někdo má moře starostí, moře úkolů nebo moře peněz. A jako nejde u neurčité číslovky, samo sebou, spočítat, kolik to vlastně je, s mořem jsme na tom stejně. Moře se nedá spočítat, nedá se obsáhnout, je jej zkratka moře.

Nedokážeme spočítat a obsáhnout moře. Kdyby to šlo říct, tak řeknu (a řeknu to i tak), že ještě víc než moře neumíme spočítat Boha, který je ještě více nespočítatelný, neboť jako Tvůrce stojí nad svým stvořením – nad člověkem i mořem. My lidé máme moře starostí, problémů a odpovědnosti za nám svěřené stvoření, a někteří lidé mají i moře peněz, které jim zase jiní lidé trošku závidí. Při tom všem je však dobré mít stále na paměti, jak

nás učí Písmo: „Ale nad vodami vznášel se duch Boží.“ Ano, nad mořem byl a je Bůh – ať už to je slaná voda nebo těžkosti naší všednosti – Bůh je nad tím. A to je dobrá zpráva. Navíc napsaná hned ve druhém verši Bible (Gn 1, 2), takže nedá zas až takové úsilí ji najít. Leccos se může stát, ale Bůh je nad tím, jsme vyzýváni k moři trpělivosti. Tak to pochopila i naše starší sestra ve víře, karmelitánka sv. Terezie z Avily OCD, v básni „Účinky trpělivosti“, jejíž slova se stala základem mnohým křesťanům známého hymnu z Taizé *Nada te turbe*.

Ničím se neznepokojuj,
ničím se nermuť,
všechno pomíjí,
Bůh se nemění,
trpělivostí
dosáhneš všeho;
kdo má Boha,
tomu nic neschází:
jediný Bůh stačí.

Přeji Vám poklidné babí léto, Boha nade vším
a moře radosti!

+ *Paul Benedictus Hrupec*

Podzimní modlitba	4
Netradiční společenství v Českém těšíně	5
Od června máme tři nové jáhny	7
Sv. Terezie Benedikta od Kříže, Edita Steinová.....	14
Pohledem láskyplným	15
Noc kostelů v rotundě nalezení Sv. Kříže v Praze	16
Zprávy.....	17

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243
Registrační číslo MK ČR E 20002.
Vyšlo 21. 8. 2017
tel. 224 319 528
e-mail: stkat@starokatolici.cz
www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada. **Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč.**
Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.
Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

bohuslav reynek
Podzimní modlitba

Bože, kol tvých dávných zdí má duše chodí sirá,
patří toužebně a nikdo, nikdo neotvírá,

neotvírá oken, neotvírá dveří.
Zlaty, teple jsou tvé stany, ale zde se záhy zšeří,

a v mé duši záření již chladne, pohasíná;
k svému Světlu pust' ji, smutní sina

a bojí se zimy. Viz, jak mouchy, brouci
v pokoj spánku chystají se. Láska vroucí

tvá je sečteny má. – Přece méně není
duše má než oni! Ale čím jich snění

jest mi... Nechci. Bože, otevři mi.
Bože, pust' mne k teplu; bojím se zimy.

Jdou všichni v Tebe; děti tvé, ne hosti.
Jen já jsem venku. Draví, tiší jdou a prostí.

Bože, otevři mi. A ne v spánek: do Radosti...
Bože, otevři mi do Radosti.

Netradiční společenství v Českém Těšíně

Těšín – město dvou světů. Na hranici plyne řeka Olza – přejmenovaná na českou Olši, dělí město na českou a polskou část. Dnes již svobodně bez kontroly překračují most přátelství a zastavují se na čáře, která symbolicky označuje hranici dvou států.

Polská strana je známá románskou rotundou, hradní věží, opevněním, zámekem a mnoha kostely. Známý je obrovský kostel Ježíšův, který byl nazván matkou všech protestantských kostelů v regionu. Historicky starší polská část města byla rovněž po staletí centrem regionu, kde se odehrála malá reformace. Česká strana města nemůže nabídnout tolik hezkých zákoutí, ale hned na druhé straně řeky v malebném parčíku naproti katolickému kostelu Nejsvětějšího Srdce Ježíšova stojí už dnes historický dělnický dům z červené cihly, ve kterém bydlím s rodinou. Když se o prázdninách otevřou veliké dveře katolického kostela, z krajního okna našeho bytu vidím přímo dovnitř chrámu. Žertuji s manželkou, že během bohoslužby bych mohl koncelebrovat z okna našeho bytu.

Každé pondělí se scházíme u katolického kostela na setkání společenství Beta. Vše začalo před čtyřmi lety, kdy jsme se s mou ženou Alicí rozhodli zapojit do přípravy a vedení kurzu Alfa spolu s našimi kamarády katolíky. Na první ročník této evangelizační akce rozdělené do 12 týdnů, nám, mimo asi 30 účastníků, začalo postupně přicházet kolem dvou desítek bratří

bez domova. Nevěděli jsme, co máme dělat. Na jedné straně jsme s nimi cítili solidaritu a so-ustrast, a na straně druhé jsme si uvědomovali specifické potřeby těchto lidí. Uspořádali jsme proto souběžný alternativní Alfa kurz, který jsme nazvali kurzem Beta, pojmenování tohoto později zformovaného společenství už zůstalo. Nikdo z nás neměl zkušenost s prací s touto skupinou lidí a tak trochu v tichosti jsme se domnívali, že po skončení Alfa a Beta kurzů (součástí obou kurzů totiž byla teplá večere) se už naši známí z ulice nevrátí. Naše překvapení bylo veliké, když čtyři z nich jeli na víkendové setkání Alfa kurzu a tam veřejně vyznali Pána Ježíše za svého Pána a Spasitele a chtěli pokračovat v setkáních a společné modlitbě.

Toto jádro doplnili další účastníci, kteří deklarovali, že přichází už nikoliv kvůli jídlu, ale protože potkali Krista a cítí se dobře v našem společenství.

Průběh setkání vypadá obvykle takto: náš tým se schází o chvíli dříve, připravuje místnost, kafe, čaj, někdo přináší obložené rohlíky nebo chleba (příprava občerstvení je služba, ke které se může kdokoliv přihlásit i přes [www stránky](#)). Hned u dveří se vřele vítáme s příchozími sestrami i bratry. Sdílíme se, jak se jim daří, nabízíme občerstvení a pak se začínáme modlit. Zapálená svíčka symbolizující Krista přechází v kruhu z ruky do ruky se slovy: „světlo Kristovo i s tebou“. Zpíváme křesťanské písně, spontánně se modlíme.

Po úvodních modlitbách následuje služba slova. Někdo z týmu připravuje komentář

k fragmentu evangelia, tento rok probíráme Markovo evangelium.

Po slově se dělíme na skupinky a diskutujeme na téma slova na tento den a toho, jak se vztahuje k našemu životu.

Setkání končíme přímluvnými modlitbami a společnou modlitbou Otče náš. Setkání trvá zhruba hodinu a půl, závěrem uklidíme místnost a v týmu domlouváme organizační věci a reflektujeme setkání.

Nejsme terapeutickou skupinou ani svépomocnou skupinou typu anonymní alkoholici, nejsme odborníci na bezdomovectví. Naše společenství se zrodilo spontánně a věříme, že to byla vůle Boží.

Jsme maximálně nízkoprahovou strukturou, kde dáváme prostor pro setkání a modlitbu každému člověku z ulice. Chceme, aby se zde i člověk bez domova cítil jako plnohodnotná lidská bytost, která může svobodně mluvit o tom, co tíží její duši a v teple a klidu se občerstvit. Přejde mi, že mnozí lidé bez domova, jsou v modlitbách a rozhovorech mnohem upřímnější než okolní svět, otevřenější jsou také pro evangelium. Sami říkají, že po společných modlitbách jsou

klidnější, spokojenější, někteří dokázali ovládat své pití alkoholu, jiní brigádně pracují, další nějaký čas zvládají mnohé a pak opět upadají. Jejich lidské osudy jsou velmi barvitě, těžké, bolestné.

Uvědomil jsem si, že za mnoho vděčím lidem z ulice. Kdysi jsem potkával při cestě na nádraží anonymní tváře, osoby od kterých jsem odvracel oči, aby ode mě náhodou něco nechtěly.

Dnes se vřele zdravíme a přejeme si pěkný den. Někdy proběhne i delší konverzace, ale neprosí mě o peníze, občas jim koupím jídlo nebo je pozvu na kafe. Loučíme se se slovy, že se uvidíme následující pondělí, a opravdu ze srdce se těšíme na setkání spolu s Pánem. V týmu občas přemýšlíme, čím to je, že nás služba opravdu baví. Zvláštním způsobem se cítíme obohaceni, máme dojem, že více dostáváme, než dáváme, při společném setkání totiž zažíváme Boží milost, naději, radost i pokoj.

☒ *Andrzej Mizia Czesary,*
administrátor filiální obce Český Těšín

Od června máme tři nové jáhny

V červnu tohoto roku se naše církev dočkala hned dvou významných událostí – na jáhny byli vysvěceni tři naši bratři.

V neděli 4. června 2017 o Slavnosti Seslání Ducha Svatého přijal vkládáním rukou biskupa Pavla jáhenské svěcení nemocniční kaplan psychiatrické nemocnice Bohnice Mgr. Pavel Hynek z farnosti u sv. Máří Magdalény v Praze. Slavnost se konala v kostele sv. Václava v Praze – Bohnicích. Tento kostel se nachází v areálu zdejší psychiatrické nemocnice a slouží mimo jiné pro tamější pacienty. Pavel je totiž od roku 2003 terapeutem v této nemocnici a zároveň zde

působí jako člen týmu psychospirituální péče a nemocniční kaplan za Starokatolickou církev v ČR.

V sobotu 17. června 2017 pak byli v pražské katedrále sv. Vavřince biskupem Pavlem na jáhny vysvěceni Kamil František Kozelský z Českého Těšína a Petr Krohe z Prahy.

Kamil František Kozelský se nechal pokřtít až v dospělosti a v roce 2011 našel svůj duchovní domov ve starokatolické církvi. V roce 2016 absolvoval bakalářský studijní program „Teologické nauky“ na Katolické teologické fakultě UK. Tam také pokračuje navazujícím studiem. V civilním životě pracuje jako obchodní a projektový manažer. Je ženatý a má tři děti. Patří k filiální obci Český Těšín.

Petr Krohe v 80. letech minulého století nevěřejně studoval teologii pod vedením Josefa Zvěřiny a Oto Mádra. Od roku 1990 vyučoval náboženství na základních školách a gymnáziích. Rovněž vystudoval magisterské studium na CMTF v Olomouci. Od roku 1996 pracuje jako vysokoškolský pedagog na Slezské univerzitě, později na teologické fakultě UP Olomouc a následně na Pedagogické fakultě MU Brno. Zaměřuje se na oblast sociologických výzkumů, komunikace, vyjednávání a řešení konfliktů. Stejně jako bratr Pavel Hynek i on pracuje jako nemocniční kaplan, a to ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze.

Protože se jedná nejen o významnou událost, ale všichni tři noví jáhni jsou zároveň velmi zajímavými osobnostmi, využili jsme příležitosti a položili jim několik otázek:

Povíš nám na úvod něco krátce o sobě? Třeba jaké je tvé oblíbené jídlo, hudba, koníčky tradiční i neobvyklé, rodina...

Pavel Hynek (PH). Jsem spíše líný člověk, který nejraději sedí a čte nebo hraje Go (takové japonské sofistikované piškvorky). Už dlouho mě také zajímají dějiny myšlení, filosofie, teologie a historie kultury. Dvanáct let žiju v registrovaném partnerství s Filipem, který je mi velkou oporou ve všem, co dělám.

Petr Krohe (PK). Mám rád dobrá jídla, a pokud mám pro koho, rád vařím. Oblíbené jídlo nemám a chutná mi ledacos. Snad jen tu koprovku nebo chobotnice nemusím 😊. Hudbu

mám rád klasickou, a pokud to jde, aktivně hudbu provozuji. Pravidelně dělám muzikoterapie na psychiatrické klinice, kde pracuji. Hraji především na etnické nástroje jako je didjeridoo, shakuhachi, bubny, bezpražcová kytara apod. Rád fotografuji a s oblibou používám velkoformátové kamery. Lákají mne netradiční fotografické postupy. Líbí se mi literatura a výtvarné umění. Jsem členem stolní společnosti v Praze, kde u dobrého pívka pokušuji svou letitou dýmku. Jsem podruhé ženatý.

Kamil F. Kozelský (KK). Ačkoli doufám, že na to nevypadám, mám opravdu rád jídlo a kromě dršťkové polévky mi chutná snad všechno. Mám taky rád všechno, co je na životě krásné (někdy dokonce i moderní umění), a to, co není, se nejlépe zvládá s humorem. K tomu se snažím vést i své děti. Ty mám tři. Dva kluky ve věku osmnáct a jedenáct let a pětiletou dceru. Mezi moje největší koníčky patří mimo teologii a historii i práce na zahradě. S jedenáctiletým synem taky rádi hledáme v přírodě nejrůznější živočichy.

Jak ses dostal k víře, potažmo do starokatolické církve?

PH. K víře jsem inklinoval od dětství. Asi ve třinácti letech jsem začal chodit do kostela v severočeském Žatci, kde jsme tehdy bydleli. Svoji konverzi jsem si musel těžce vybojovat: jednak přes odpor rodičů, jednak vnitřně, protože mi víra připadala příliš krásná na to, aby byla pravdivá. Ale nakonec jsem se do Pána Boha naprosto zamiloval. Díky tomu mi v těch 80. letech na konci komunismu

připadalo krásné i to, co bylo asi jinak spíše zvláštní, že jsem v kostele jen já a čtrnáct duchodkyň.

Ve dvaceti letech jsem pak vstoupil do karmelitánského kláštera a začal studovat teologii, abych se později stal knězem. V klášteře jsem strávil krásných, a někdy i těžkých, šest let. Z toho rok v noviciátu v Polsku. V klášteře mi ovšem chyběla něčí konkrétní lidská blízkost. Na konci 90. let jsem proto z kláštera odešel.

Moje první setkání se starokatolíky mi zprostředkoval Josef König, se kterým jsem se přibližně před patnácti lety potkal na setkání pražského Logosu. Zpráva o Josefově smrti byla pro mne později také bezprostředním impulzem, abych po letech váhání vstoupil do starokatolické církve.

Starokatolická církev mi připadala přitažlivá od samého začátku, protože má velkou míru demokracie, je tvořena malými „rodinnými“ společenstvími a má spíše liberální způsob chápání teologie.

PK. Pocházím z tradiční křesťanské rodiny. Rodiče a prarodiče byli věřící a vedli mne k víře. V dospívání jsem se setkával se salesiány, jezdil na jejich tábory a pak je i mnoho let organizoval. Rodiče navštěvoval Josef Zvěřina a další teologové. Měl jsem na tehdejší dobu velké příležitosti načerpat jak teologickou, tak spirituální rovinu křesťanství ve velmi kvalitní podobě. Ke starokatolíkům jsem začal vážně chodit až ve Zlíně, kdy mne Pavel Stránský přijímal do farního společenství.

KK. Pocházím z rodiny, kde se o náboženství nemluvilo, ale přesto jsem od dětství hledal v různých náboženstvích. Hledal jsem to, co by mi dávalo nejvíce smysl. Na prahu dospělosti jsem pochopil, že bez Krista to nemá hlavu ani patu. Už tehdy mě zaujala starokatolická církev, ale pocházím z Ostravy a nikde poblíž žádná farnost nebyla. Řekl jsem si, že rozdíly (ty se mi tehdy jevily jako nedůležité) jsou nepatrné a nechal

jsem se pokřtít v církvi římskokatolické. Po pár letech a jednom rozvodu jsem začal o rozdílech přemýšlet více a také díky teologickému studiu, do kterého jsem se tehdy zrovna pustil, jsem pochopil, že nelze dělat kompromisy za každou cenu, a stal jsem se starokatolíkem. Zpětně viděno, jsem jim uvnitř stejně vždy byl.

Kdy a proč jsi začal uvažovat o duchovní službě v církvi?

PH. Prání působit jako duchovní jsem si v sobě nesl už dlouho. Pak se objevila konkrétní možnost, když jsem byl osloven v Psychiatrické nemocnici v Bohnicích,

kde pracuji jako terapeut, že se zřizuje tým spirituální péče a jestli bych v něm nechtěl působit. To bylo asi před pěti lety. Několik let jsem v týmu z pověření biskupa Dušana působil jako starokatolický nemocniční kaplan a tato služba logicky vyústila v žádost o jáhenské svěcení.

PK. Úvahy o duchovní službě trvají mnoho let. Kdysi byly hodně nevyzrálé nebo spíš aktivní. Pak přišlo období, kdy jsem se hodně srovnával s životem a vztahy. Myšlenky na duchovní službu se po letech nakonec opět vrátily. Tentokrát jemněji, možná ostýchavěji. Přesto jsem jasně vnímal, že jde o cestu, kterou se mám vydat. A nebylo to ani trochu jednoduché. Překážky na cestě mne však o to víc utvrdily, že jdu dobrým směrem.

KK. Tohle vlastně nevím. Asi to ve mně bylo vždycky a během studia teologie a poté, co jsem se stal starokatolíkem, padly důvody, proč to nejde, a změnilo se to v nutkavou touhu.

Už v předchozí části rozhovoru jsi zmínil, že máš již svůj okruh služby. Přesto, co se teď pro tebe změnil?

PH. Prakticky se aktuálně nezmění asi nic, nicméně jáhenské svěcení je pro mne potvrzením, že má tato služba pro církve smysl a že tím skutečně realizuji Kristův příkaz: „Jděte!“ Hned po svém jáhenském svěcení jsem byl osloven jednou starou pacientkou, kterou navštěvuji již roky, abych jí posloužil pomazáním nemocných jako přípravou na odchod na věčnost. Právě pro podobné případy jsem o jáhenské svěcení žádal.

PK. Vnějšíkově se mění pár detailů. Štola kolem ramen, čtení evangelia... Asi nebudu mít tak často kadidlo u bohoslužby. ☺ Ale to, co by se navenek změnilo, mnoho není. Do kostela chodím stále, duchovní život mám velmi podobný, dýmku si dopřávám rovněž se stejnou pravidelností. Změnilo se něco velmi hluboko uvnitř. Něco, kam sám dohlédnu jen mlhavě. Tam hluboko uvnitř se změnilo hodně. Ale jak praví jeden klasik „o čem nelze mluvit, o tom je třeba mlčet“.

KK. Změnil se vnitřní pocit. Cítím teď více jistoty a svým způsobem pověření, ale také zodpovědnosti a vědomí, že z toho prostě nemohu vycouvat, kdyby se mi něco nelíbilo.

Jak kloubeš své církevní angažmá s tím, co tě živí?

PH. U mě je to jednoduché, protože polovinu mého úvazku (který celý platí nemocnice)

mám od zaměstnavatele vyhrazenou na duchovenskou péči. Druhou polovinu věnuji práci terapeuta. Jsou to vlastně takové spojité nádoby.

PK. Živí mne nemocniční kaplanství, a tak jsem od duchovní služby až tak daleko. I když kaplanství a službu jáhna jasně odděluji. O mé jáhenské službě se ví v práci oficiálně a přijal jsem gratulaci z vedení nemocnice. Některé kolegyně z nemocnice přišly i na svěcení. Jsem rád, že církevní služba je nemocnicí respektována. Na druhou stranu jsem pro většinu zaměstnanců pořád ještě neznámou bytostí. Kaplan je často vnímán jako „něco“ mezi UFOnem a feldkurátem Katzem. Chce to čas.

KK. Časově to problém není. Jsem obchodník v oblasti průmyslové automatizace. To znamená, že mám neděle volné a práce mi umožňuje i odpoledne být k dispozici, pokud je to

potřeba. Spíše je pro mě náročné věnovat se ryze světským záležitostem a pak „přepnout“ na duchovní rovinu.

Vědí o tvé nové formě služby církvi tvoji přátelé a kolegové mimo církev? Jak tuto informaci přijali?

PH. Většina přátel a kolegů o tom ví, protože jsem je zval na své jáhenské svěcení. Někteří mi upřímně blahopřáli. Jiní byli v rozpacích, protože netuší, co nějaké jáhenství je.

PK. Ano, vědí. A přijali ji s radostí. Někteří se už objevili na mé bohoslužbě u Apolináře, u jiného jsem začal přípravu na křest, diskuze ve

stolní společnosti jsou občas vedeny nad křesťanskými tématy. Nyní, více než jindy. Už sama přítomnost duchovního je mnohdy poněkud exotická a vybízí k otázkám. A to já mám rád.

KK. Někteří s údivem, ale vesměs pozitivně. Pravdou je, že většina lidí v mém okolí věděla, k čemu směřuji už nějakou dobu, takže to pro ně zase takové překvapení nebylo. Snad se jen podivili, že jsem to myslel vážně a že duchovním se může stát i člověk, který žije normální život, nespí v zíněné košili a nebičuje se každý večer.

Co bys vyzdvihl právě na naší církvi? Co může nabídnout nově přichozím a hledajícím?

PH. Jak jsem již zmínil dříve, především je to kouzlo malých společenství. Člověk se v kostele setkává s konkrétními lidmi, a ne s anonymní organizací. To platí třeba pro mouj domovskou farnost u sv. Máří Magdalény, která mne podporuje lidsky (i materiálně) v mém působení v nemocnici. V Praze je navíc sympatická i blízkost s biskupem Pavlem a dalšími pražskými starokatolíky.

PK. Jsme církev, která podle mne nese tradiční křesťanský odkaz a současně není zatížena zbytečným tradicionalistickým balastem. Podle mne starokatolíci mají vyváženou nauku a tvoří pomyslný most mezi katolickými a evangelickými denominacemi. Mosty mám rád. Je to má dávná profese. ☺

KK. Lidskost. Normální lidské přijetí bez odsuzování a bez nutnosti dělat se lepším, aby člověk splnil nějaká kritéria té správné zbožnosti.

Co tě naopak na naší církvi štve, co bys rád změnil?

PH. Přál bych si, aby byl v církvi větší stupeň jednoty. Aby lidé, kteří přicházejí z různých společenství, se nesnažili církev přetvořit podle svých vlastních představ, ale abychom ji dokázali budovat jako společný projekt.

A přál bych si také, aby se podařilo nějak solidně vybudovat starokatolickou teologii na relevantních základech, hlavně patristických, odborně a fundovaně, což starší starokatolické teologii podle mne trochu chybí.

PK. Naštvanost je pro mne příliš expresivní výraz. To, s čím se snažím vyrovnat, je především „lidský faktor“ a zde mám několik kategorií. 😊 Potřebuji se srovnat s lidmi, kteří nezládají svou roli, problém mi činí lidé hloupí (tedy takoví, kteří svým jednáním škodí sobě a druhým) a lidé s komplexy (kteří pak své mindráky projektují do okolí). Víím, že se vyskytují všude. Nejde o specificky církevní záležitost.

A co bych rád změnil? Myslím, že se v současnosti změny dějí a já chci být aktivně u toho

a napomáhat všemu dobrému, co se děje. A díky Bohu, děje se toho hodně.

KK. Nic. Jen snad někdy o sobě, tj. o naší církvi, máme zbytečně nízké sebevědomí. Myslím, že se nemáme zač stydět, zejména pokud se nebudeme bát mluvit jasně a pravdivě i o tom, co není jen růžové. I naše církve je složena z normálních lidí se vším co to obnáší, ale za to se stydět nemusíme.

A na závěr: co bys chtěl vzkázat sám sobě, až budeš o 10 let moudřejší?

PH. Já už si teď připadám dost moudrý, doufám, že další zmoudřování už nenastane. 😊

PK. To si s dovolením nechám pro sebe. 😊

KK. Moudřejší? Tak přece se zázraky dějí!

Děkujeme za rozhovor.

☒ připravili *Darina Bártová*
a *Jiří J. Konvalina*

Sv. terezie benedikta od Kříže, Edita Steinová

Na 9. srpna připadá svátek karmelitky sv. Terezie Benedikty od Kříže civilním jménem Edity Steinové. Je to den, kdy s největší pravděpodobností zemřela v roce 1942 v plynové komoře v Osvětimi-Březince.

Edita Steinová se narodila v roce 1891 ve Vratislavi v početné židovské rodině jako nejmladší z jedenácti dětí. Její otec záhy zemřel, rodinu tedy zabezpečovala matka, která své děti vychovávala v ortodoxní židovské víře a morálce. „*O nějaké výchově nebyla u nás řeč. My děti jsme měly v mamince prostě zrcadlo ctivosti. Na ní jsme viděly, jak se máme chovat. Jen jedno jediné nám tato bohobojná Židovka hleděla vstípit: odpor k hříchu. Když naše maminka řekla: ‚To je hřích!‘, věděly jsme, že tím chtěla označit něco odporně ošklivého, co se nehodí k důstojnosti člověka.*“

Ovšem přemýšlivá, intelektuálně velmi nadaná Edita se v období dospívání od víry odklonila a stala se ateistkou. Jejím rozhodnutím bylo „hledat Pravdu“. Když jí bylo dvacet, začala ve Vratislavi velmi úspěšně studovat germanistiku, psychologii a především filosofii. Byla jednou z mála žen, které mohly před první světovou válkou studovat na universitě. V roce 1916 získala doktorát z filosofie u fenomenologického filosofa Edmunda Husserla. Steinová s ním pak spolupracovala jednak na univerzitě v Göttingenu a potom

ve Freiburgu, stala se jeho asistentkou a zůstala jí do roku 1918. Také vedla přednášky a semináře na universitě.

V roce 1921 prožila Edita Steinová hlubokou osobní krizi. Zážitky z první světové války, kdy vypomáhala jako ošetřovatelka červeného kříže ve válečném lazaretu v Hranicích na Moravě, smrt svého učitele a kolegy filosofa Adolfa Reinacha (židovského intelektuála, který konvertoval ke křesťanství) a setkání s vdovou Reinachovou ji vedly k ještě intenzivnějšímu „hledání pravdy“. V této době často pobývala Bergzabern u svých přátel – manželů Theodora a Hedviky Conrad-Martiusových. Právě v jejich domě prožila Edita zásadní okamžik svého obrácení: „*Sáhla jsem do knihovny jen tak namátkou. Vyloučila jsem knížku celkem nepatrnou. Měla titul ‚Život svaté Terezie z Avily‘, jak jej ona sama popisuje. Začala jsem číst. Knižka mě zaujala. Dočetla jsem ji jedním dechem. Když jsem ji zavírala řekla jsem si: TOHLE JE PRAVDA!*“ Záhy požádala o křest a 1. ledna 1921 byla pokřtěna. Vzdala svého asistentkého místa u Husserla a stala se učitelkou na dívčím

Lyceu ve Špýru. Mimo této učitelské a výchovné práce se opět vrátila k filosofii a hlavně ke studiu děl sv. Tomáše Akvinského. Také v ní dozrávalo rozhodnutí vstoupit do karmelitánského řádu. Na začátku 30. let už v Německu začaly platit nacistické protizidovské zákony a Steinová musela opustit pedagogickou dráhu.

V roce 1934 se Steinové podařilo získat svolení ke vstupu do kláštera bosých karmelitek v Kolíně nad Rýnem. Edita Steinová přijala jméno Terezie Benedikta od Kříže. Slavné sliby složila v roce 1938, rozhodnuta žít své povolání v duchu oběti za svůj národ, jemuž byl se začátkem 2. světové války připraven hrůzný osud. Pro nacisty nebyla Terezie Benedikta řeholní sestrou, ale Židovkou, a podle jejích vlastních slov byl „*osud tohoto národa také mým vlastním osudem*“. A tak ani přes první stěhování z Německa do Nizozemí v roce 1938 ani přes plánovaný útek do Švýcarska se Terezii Benediktě nevyhnulo 2. srpna 1942 zatčení a 8. srpna transport do Březinky. Všechny osoby z tohoto transportu byly 9. srpna 1942 poslány rovnou na smrt do plynové komory.

To, že „šla za svůj národ“ a že svůj kříž přijala jako oběť za židovský národ, připomněl Jan Pavel II. V den kanonizace sv. Terezie Benedikty od Kříže neurčil 9. srpen jen za svátek židovské filosofky, která přijala katolickou víru, ale také za den připomínky všech obětí holocaustu: „Když od nynějška slavíme památku nové světice, musíme rok co rok připomínat i šoa, onen hrůzný plán na vyhlazení jednoho národa, kterému padly za oběť milióny židovských bratří a sester.“

☒ Klára Konvalinová

Edith Stein

Pohledem láskyplným

Pohledem láskyplným
hledíš mi do očí a posloucháš
má slova šeptaná
a do hlubin srdce
plníš mě pokojem.
Tvá láska ale nemá dost
na této výměně
připouštějící rozloučení.
Tvé srdce chce víc.
Tvé tělo tajuplně
prorůstá mé
a duše tvoje s mou
stává se jedinou.

Už nejsem ta, co kdysi bývala.
Přicházíš a zase jdeš,
po tobě ale setba je tu
k budoucí slávě zasetá
ukryta v těle, co je prach.

Noc kostelů v rotundě Nalezení Sv. Kříže v Praze

V pátek 9. června 2017 proběhla Noc kostelů. V tento večer byl připraven program v mnoha kostelích a kaplích nejen v České republice, ale i na Slovensku a v Rakousku (odkud tato tradice pochází – pozn. red.). Svoje bohoslužebné prostory tak už poněkolkolikaté otevřely různě církev, aby návštěvníkům umožnily nezávazné přiblížení se a setkání s křesťanstvím. Starokatolická církev byla mezi nimi.

Například v Praze probíhal program jak v katedrálním chrámu sv. Vavřince, tak i v dalších kaplích, kde se konají pravidelné bohoslužby. Pražská farnost se k Noci kostelů připojila letos stejně jako v minulých letech programem v rotundě Nalezení sv. Kříže. Ten začal v 17 h pravidelnou eucharistickou slavností, které předsedal emeritní biskup Dušan Hejbal. Na bohoslužbě byla nezvyklá převaha žen, z nichž většina byla z naší scholy, takže shromáždění jako celek lahodilo nejen oku, ale i uchu. Od 18 h následoval koncert pražské folkrockové skupiny Fénix, jež zahrála Poslední večeri podle Leonarda a další písně ve svižném rytmu. Od 19 h následoval trochu tišší kytarový koncert Josefa Mazana, který je doktorandem u prof. Štěpána Raka na HAMU v Praze. Před oběma koncerty předseda farní rady Jiří Šulc stručně seznámil přítomné s historií rotundy i starokatolické církve. Před 20 h o rotundě pod(r)obně promluvil z jiného úhlu pohledu biskup Dušan, čímž zahájil bod programu nazvaný Vše, co jste chtěli vědět o církvi a báli jste

se zeptat. Po povídání o samotném sakrálním prostoru, jeho uspořádání a historii, ale i o starokatolictví jako takovém, se všichni odebrali přes ulici do Communia, kde mohli zblízka vidět různé liturgické předměty a oděvy. Ukázky doprovázel výklad jáhenky Moniky Mádlové. Množství dotazů, směřované na oba duchovní, svědčilo o živém zájmu návštěvníků, z nichž asi mnozí viděli první tyto předměty zblízka. V rotundě zatím probíhala pěvecká zkouška scholy, která měla též své diváky, takže onu hodinu vlastně běžely paralelně programy dva. Od 21 h následoval opět koncert, tentokrát klasické, jazzové i rockové hudby, včetně vlastních skladeb, v podání Richarda a Lukáše Klímových. Multiinstrumentální, převážně však houslové, rodinné duo s názvem Klíma Duet se zaměřuje na francouzský jazz, ale také na hudbu rockových kapel. V poslední hodině od 22 h přišla na řadu Starokatolická schola při rotundě Nalezení sv. Kříže. Sbor, který vznikl před necelým rokem z iniciativy členky obce Veroniky Zichové, zazpíval písně, které jednoznačně do kostela patří. Zvučné ženské hlasy byly proloženy kontemplativními zamyšleními emeritního biskupa Dušana Hejbal. V meditativní atmosféře za svitu svíců pak závěrečné modlitby a požehnání krátce před 23 h zakončily letošní Noc kostelů v rotundě.

Šestihodinový program měl tedy duchovní začátek i konec. Mezi prvními návštěvníky Noci kostelů v rotundě, ještě před začátkem bohoslužby, byly dvě ženy, které přijely

z Hradce Králové a svěřily se, že loni rotundu nenašly, ale letos mají namířeno ještě do kaple sv. Máří Magdalény, kde probíhal podobný program další pražské starokatolické farnosti. Celý večer přicházeli další a další návštěvníci, koncerty doprovázel častý potlesk. Většinu večera byly všechny lavice zaplněny, někteří stáli okolo a další se tísnili před vchodem, snažíce se dostat dovnitř. Návštěvníků bylo několik typů: Někteří přišli na konkrétní bod programu, ať už s předstihem či v jeho průběhu, a setrvali. Další zřejmě chtěli navštívit více míst, a tak po každé písni několik lidí odcházelo, aby se jejich místa vzápětí zaplnila. Zvláštním typem byli svižným krokem příchozí, kteří už od vchodu očima systematicky skenovali prostor stěn, stropu, oltáře, varhan, a jakmile zahlédli naše razítko, jejich oči se rozzářily, ruka s kartičkou přiblížila a oni děkujíc šťastně odcházeli do noci vstříc dalšímu duchovnímu zážitku... Mezi mnoha razítky z mnoha kostelů různých církví jsme tak občas zahlédli i razítko z katedrálního chrámu sv. Vavřince, který měl také svůj program. Do rotundy se vejde, pokud vynecháme presbytář, najednou přes 50 lidí, ale vzhledem k jejich častému přelévání celkový počet návštěvníků mohl být v řádu stovek, možná dosáhl tisíce, ale přesně to nikdo nepočítal. Lze říci, že Noc kostelů se vydařila. Účinkujícím patří velké díky za vše, co předvedli, a také za trpělivost s hemžením návštěvníků i občasným hlukem z ulice, neboť dveře prostě nešlo zavřít. Ještě zbývá dodat, že celý program sestavila a domluvila naše jáhenka Monika Mádlová. Všem zúčastněným náleží poděkování, a za rok na viděnou, třebaš v rotundě Nalezení sv. Kříže!

☒ *Jiří J. Šulc, farnost Praha*

Zprávy

Kněžské svěcení Martina Kováče

V sobotu 9. září 2017 v Bratislavě na slavnostní bohoslužbě, která začne ve 14 hodin, přijme z rukou biskupa Pavla Benedikta kněžské svěcení náš jáhen Martin Kováč. Završí se tak jedna etapa budování starokatolické obce v Bratislavě a usazení starokatolictví na Slovensku. Všichni jste na tuto bohoslužbu, která se bude konat v Malém evangelickém kostele v Panenské ulici, srdečně zváni.

Jihlavská farnost slavila bohoslužbu v přírodě

V neděli 25. června 2017 o 12. neděli v mezidobí slavila jihlavská farnost tradiční každoroční bohoslužbu v přírodě na Roženeckých Pasekách, při které se hlavně děkovalo za požehnání Boží v uplynulém školním roce. Tuto neděli byl na Roženeckých Pasekách přítomen otec biskup Pavel Benedikt s manželkou Věrou a dcerou Alžbětou. Hudebně byla bohoslužba v country stylu. Po bohoslužbě následovalo opékání párků a posezení při country hudbě.

Vyšla kniha kázání biskupa Gernyho

U švýcarského nakladatelství Stämpfli Verlag vyšla nedávno kniha biskupa Kristokotolické církve Švýcarska Hanse Gernyho nazvaná *Glaube ist kein Leistungssport* (Věra není žádný vrcholový sport). Jedná se o knihu kázání, úvah, přednášek i zamyšlení tohoto známého starokatolického biskupa. Kniha bohužel vyšla jen v němčině, nicméně v případě zájmu je možné ji objednat prostřednictvím stránek www.staempfli.com.

Společné setkání synodní rady a presbyteria

Ve dnech 28.–30. září 2017 se v prostorách kláštera v Želivě uskutečnilo společné setkání členů synodní rady a duchovních Starokatolické církve v ČR. Na programu bude mimo jiné i další podoba a fungování našeho časopisu *Communio*.

Připravuje se nový starokatolický zpěvník

Na začátku léta probíhalo v jednotlivých farnostech hlasování o podobě nového zpěvníku. Základ budou tvořit písně uvedené ve

zpěvníku současném, nicméně každá farnost měla možnost nominovat do zpěvníku písně nové tak, aby tam byly opravdu ty písně, které se při bohoslužbách zpívají. Naopak písně, které nezískají podporu, budou z nového zpěvníku vyřazeny.

Zemřel biskup Joachim Vobbe

Ve středu 26. července 2017 v ranních hodinách, v den svých jmenin, zemřel ve věku 70 let emeritní biskup německé starokatolické církve Joachim Vobbe. Pohřeb Joachima Vobbeho, který byl mj. spolusvětitelem českého biskupa Dušana Hejbala v roce 1997, se konal v sobotu 5. srpna 2017 od 14⁰⁰ h v katedrále Jména Ježíš v Bonnu.

Proběhlo zasedání anglikánsko-starokatolické koordinační rady

V roce 1931 byla uzavřena tzv. Bonnská dohoda mezi anglikánskou a starokatolickou církví. Jedná se jednu z prvních ekumenických dohod o plném církevním společenství, tedy plném svátostném společenství. Ke koordinaci vzájemné spolupráce čtyř anglikánských a šesti starokatolických jurisdikcí v Evropě byla vytvořena Anglikánsko-starokatolická mezinárodní koordinační rada.

Ve dnech 4.–7. července zasedala tato rada v německém Königswinteru. Součástí jednání byla i návštěva hotelu Königshof, kde byla Bonnská dohoda před 86 lety podepsána. Biskupský sbor zastupoval starokatolický biskup z Haarlemu Dick Schoon a stálý zástupce arcibiskupa z Canterbury, irský anglikánský biskup Michael Burrows. Naši starokatolickou církev zastupoval Petr Jan Vinš, který zároveň působí jako generální sekretář Ekumenické rady církví ČR.

V USA stoupá počet věřících, kteří se nehlásí k žádné denominaci

Podle výzkumu Gallupova institutu z roku 2016 je nyní v USA více protestantů, kteří se neidentifikují s konkrétní denominací, než těch, kteří jsou jasně zařazeni. Z výsledků realizované ankety vyplývá, že počet křesťanů, kteří uvedli, že patří ke konkrétní denominaci, klesl z 50 % v roce 2000 na 30 % v roce 2016.

To je způsobeno dvěma trendy. Mnoho průzkumů v posledních letech vykazuje nárůst Američanů bez vyznání („nones“), kteří se nehlásí k žádnému náboženství – jejich počet se za posledních 16 let zdvojnásobil na 20 % procent populace. Vzhledem k tomu, že počet katolíků, mormonů a přívrženců nekřesťanských náboženství se výrazně nezměnil, byl nárůst lidí bez vyznání právě na úkor protestantských denominací, kterých je tak v USA již méně než polovina (47 %). Dále je to fakt, že procento křesťanů, kteří se nehlásí ke konkrétní denominaci, se rovněž za posledních 16 let téměř zdvojnásobilo (na 17 %).

Nadále největší protestantskou skupinou v USA jsou baptisté (13 % Američanů), luteránů jsou 4%, stejně tak metodistů, k pentekostalismu se stejně jako k presbyterním církvím hlásí 2 % obyvatel, k anglikánské církvi se hlásí 1 % Američanů.

Na varhany v katedrále sv. Víta lze přispět i pomocí dms

Do národní sbírky na Svatovítské varhany mohou případní zájemci nově přispívat i prostřednictvím dárcovské SMS. Varhany si vyžádají investici 80 milionů korun a měly

by se poprvé rozeznít v říjnu 2019. Nový nástroj o 97 rejstřících, bude odpovídat svou reprezentativností prostoru katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Nejmenší píšťala bude měřit sedm milimetrů, nejdelší přesáhne délku sedmi metrů, celkem jich bude 5000. Ti, kdo chtějí na varhany přispět, tak mohou učinit na účet fondu 2109930876/2700 nebo tak, že na telefonní číslo 87 777 zašlou SMS zprávu ve znění: DMS MOJEVARHANY 30, DMS MOJEVARHANY 60 nebo DMS MOJEVARHANY 90. Výše příspěvku na varhany tak je 30, 60 nebo 90 korun.

Vyšla kniha připomínající utrpení kněží za války

Poslanec Miroslav Kalousek se podílel na knize, která připomíná utrpení katolických duchovních za nacistické okupace.

„Je to vůbec první publikace o roli kněžích ve druhé světové válce. Dovoluji si ji vydat jako malou splátku velkému hrdinství těch, kteří sloužili lidem a jejich touze po svobodě,“ uvedl dnes Kalousek v tiskové zprávě k vydání knihy Naši pastýři 1938–1945. Publikace obsahuje seznam více než 400 českých kněží, kteří zahynuli, byli vězněni nebo totálně nasazeni za druhé světové války. V další části je překlad knihy Donalda Crosbyho „Role katolických kaplanů v době 2. světové války“, která přibližuje příběhy katolických duchovních v armádě našich spojenců.

„Je to pouze velmi skromný výtisk. Chci ho ale darem zaslat každému knězi v naší zemi, aby z něj mohl čerpat a dle vlastního uvážení zveřejňovat důležitá fakta. Podaří-li se mi získat další peníze, zajistím vydání knihy doplněné o fotografické materiály i pro distribuční síť,“ dodal Miroslav Kalousek. ☒

Jáhenská svěcení Pavla Hynka, Petra Krohe, Kamila Františka Kozelského

